

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. B.**, bytem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2015, č.j. 5704072110/315-AHN, ve věci zvýšení starobního důchodu,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2015, č.j. 5704072110/315-AHN **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2015, č.j. 5704072110/315-AHN (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované 11. 11. 2014, č.j. 5704072110 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 3 odst. 1 písm.b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 363/2009 Sb.“).

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zamítnutí námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí z následujících důvodů. V první řadě shrnula průběh předcházejících řízení ve věci důchodových nároků žalobce, přičemž poukázala zejm. na rozhodnutí ze dne 2. 11. 2011 o přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále také „ZDP“), které bylo přezkoumáno v námitkovém řízení rozhodnutím žalované ze dne 13. 1. 2012, č.j. 570 407 2110/315-SJ. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce odpracoval v I.AA pracovní kategorii celkem 5169 dní, tj. 14 let a 59 dní a jeho důchodový věk činí 56 roků,

kterého žalobce dosáhl ke dni 7. 4. 2013. Následně byla na základě jeho žádosti započtena doba vojenské služby od 1. 10. 1976 do 26. 9. 1978, takže mu byl starobní důchod zvýšen od lednové výplaty roku 2012. Na základě žádosti žalobce ze dne 2. 12. 2013 o starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění byla vydána celkem tři rozhodnutí, z nichž je významné rozhodnutí ze dne 19. 2. 2014, jímž byla zamítnuta žádost o starobní důchod podle § 29 ZDP, neboť nárok na důchod podle § 31 odst. 1 a 2 ZDP vylučuje, aby byl přiznán nárok podle § 29 ZDP.

Dále žalovaná odkázala na zjišťování skutkového stavu provedené v těchto řízeních, jakož i v řízení vedoucím k vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 11. 11. 2014, zejm. šetření s podnikem D. s.p. a jeho právním nástupcem J. l. d., s.p., závod D., z něhož vyplynulo, že tato organizace nemůže potvrdit charakter a rozsah účastníkem vykonávaného zaměstnání, tj. zda po převážnou část odpracované směny vykonával zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, a ani nevystavila potvrzení podle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., kterým lze prokázat počet směn odpracovaných v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Žalobci se tedy nepodařilo prokázat získání směn v I.AA pracovní kategorii v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2008, čímž lze mít za prokazatelné, že výrok prvostupňového rozhodnutí je zdůvodněný.

K jednotlivým námitkám žalobce žalovaná uvedla, že již v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2014 je opakovaně i v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 11. 11. 2014 podrobně vysvětleno, z jakého důvodu nelze žalobci přiznat na jeho žádost o zvýšení starobního důchodu na základě nařízení č. 363/2009 Sb. a v rámci námitkového řízení bylo znovu prověřováno, zda byla jeho ustanovení správně vyložena a aplikována. Žalovaná odkázala na dílci § 1, § 2 a § 4 citovaného nařízení s tím, že žalobce, který žádá opakovaně o zvýšení starobního důchodu, získal v období před 1. 1. 1993 5169 kalendářních dnů, tj. 14 let a 59 dnů v zaměstnání v hornictví v hlubinných dolech. Rozhodující pro to, aby dosáhl potřebné hranice 3 300 směn v zaměstnání v hornictví podle § 1 písm. b) citovaného nařízení tedy je, aby byl dosažený počet kalendářních dnů odpracovaných v hlubinných dolech v hornictví před 1. 1. 1993 doplněn na potřebný minimální počet směn 3 300 směn v zaměstnání v hornictví po 31. 12. 1992. Způsobem popsáním v ustanovení § 1 písm. b) citovaného nařízení, tj. vynásobením počtu 5169 dnů získaných před 1. 1. 1993 příslušným koeficientem 0,6, bylo zjištěno, že žalobce před 1. 1. 1993 získal 3102 směn v zaměstnání v hornictví v I. AA, takže ke splnění podmínky 3300 směn mu chybí 198 směn získaných v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2008. Citované nařízení stanoví, že lze prokázat tyto skutečnosti pouze potvrzením podle § 4 tohoto nařízení, proto není tedy přípustný žádný jiný způsob prokázání, tedy ani čestné prohlášení účastníka řízení či čestné prohlášení svědků. Žalovaná proto důkladně a opakovaně prověřovala možnost, zda D. s.p. může vydat potvrzení podle § 4 citovaného nařízení, a to nad rámec své povinnosti, neboť v uvedeném ustanovení se uvádí výslovně, že potvrzení vydávají zaměstnavatelé na žádost příslušných osob vykonávajících u nich zaměstnání v hornictví v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2008. D., s.p. již v odpovědi ze dne 24. 8. 2011 adresované přímo žalobci uvedlo, že nemá k dispozici žádné záznamy o odfáraných směnách bývalých zaměstnanců J. l. d., s.p. H. po 31. 12. 1992, a z tohoto důvodu nemůže požadované potvrzení vystavit. Žalovaná postoupila dne 9. 6. 2014 D., s.p. veškeré podklady, které ji k tomuto účelu poskytl žalobce. Z vyjádření této organizace ze dne 4. 7. 2014 vyplývá, že nemá k dispozici žádné záznamy o odfáraných směnách po 31. 12. 1992 bývalých zaměstnanců J. l. d., s.p. Hodonín, neboť citované nařízení ukládá pouze povinnost evidovat směny odpracované v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Z dokladů, které má tato organizace k dispozici ve své evidenci, zejm.

z mzdových listů vystavených J. I. d., s.p. H., není patrné, zda odpracované směny jsou zároveň směny odřávané v zaměstnání I. AA pracovní kategorii, I. A pracovní kategorii anebo odpracované na povrchu dolu. D. s.p. výslovně uvedlo, že z důvodu neevidování těchto směn nemůže žalobci vystavit požadované potvrzení podle § 4 citovaného nařízení.

Proto žalovaná dopisem ze dne 1. 10. 2014 žádala D. s.p. alespoň o potvrzení odpracovaných směn v době od 1. 1. 1993 do 9. 5. 1994, po kterou trvalo zaměstnání žalobce u J. I. d., s.p. H. podle mzdových listů žalobce. V odpovědi ze dne 7. 10. 2014 informovalo D., s.p. žalovanou, že podle záznamů na mzdových listech odpracoval žalobce 205 směn v roce 1993 a 92,5 směny v roce 1994, přičemž zdůraznilo, že směny jsou podle mzdových listů za uvedené období celkem a v žádném případě se tedy nejednalo o směny „odřávané“, tzn. odpracované v podzemí. Tutéž informaci potvrdilo D., s.p. ještě jednou dopisem ze dne 20. 2. 2015.

Žalovaná dále prověřovala, zda je možno zohlednit při rozhodování o žádosti žalobce předložená čestná prohlášení ze dne 24. 2. 2014 a jeho tří svědků ze dne 27. 2. 2014, tzn. ing. J. N., F. F. a E. S. o tom, že žalobce vykonával od 1. 1. 1993 do 9. 5. 2014 výhradně práci horníka – dělníka, důlního elektromontéra se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinném dole D.1. M. D. Z evidenčních listů vedených žalovanou lze mít za prokázané, že uvedení svědkové byli v předmětné době zaměstnání u téhož zaměstnavatele jako žalobce, u žádného však nebylo potvrzeno zaměstnavatelem ve smyslu § 4 citovaného nařízení, že směny odpracované po 31. 12. 1992 byly odpracovány na stálém pracovišti pod zemí v hlubinných dolech. Vzhledem k tomu, že u navržených svědků nebylo bez pochyb prokázáno, že sami v uvedené době pracovali na stálém pracovišti pod zemí v hlubinných dolech, nelze mít tuto skutečnost za hodnověrně osvědčenou na základě jejich čestného prohlášení.

Žalovaná poukázala na ustanovení § 85 zákona č. 582/1991 Sb., které připouští k prokázání doby pojištění použití čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak, které žalovaná vykládá tak, že se vztahuje výslovně na prokázání doby pojištění, která v případě žalobce je prokázána evidenčními listy. Podle názoru žalované citované nařízení umožňuje prokázat počet odřávaných směn po 1. 1. 1993 pouze potvrzením zaměstnavatele podle § 4 tohoto nařízení. Proto není v případě žalobce možno uznat čestné prohlášení dvou svědků a jeho vlastní, neboť to neumožňuje zákon ani jiný právní předpis.

Žalovaná uzavřela, že žalobce se nepodařilo prokázat získání směn v I.AA pracovní kategorii v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2008, z čehož vyplývá, že výrok prvostupňového rozhodnutí, že podmínky ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb. nebyly splněny, je odůvodněný. Proto shledala námitky žalobce jako nedůvodné.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že u bývalého zaměstnavatele J. I. d., s.p., D. I. M. D., jsem pracoval jako horník důlní elektromontér v I.AA (bývalé) pracovní kategorii. Souhlasí sice se závěrem žalované o celkové době pojištění odpracované v zaměstnání v hornictví před 1. 1. 1993 (5169 kalendářních dnů, tedy 3102 odpracovaných směn v zaměstnání v hornictví v I.AA pracovní kategorii, avšak nesouhlasí se závěrem žalované, že v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2008 nezískal ani jedinou směnu v zaměstnání v hornictví v I.AA pracovní kategorii. Dnem 1. 1. 1993 žalobce pokračoval v práci podle pracovní smlouvy, vykonával dále práci horníka – důlního elektromontéra v hlubinném dole,

zařazenou před tímto datem do I. AA pracovní kategorie, až do 9. 5. 1994, kdy s ním byl pracovní poměr ukončen z organizačních důvodů, a to pro útlum těžby nařízený vládou.

Podle názoru žalobce bylo povinností bývalého zaměstnavatele po roce 1993 i nadále vést záznamy o výkonu práce horníka (srv. § 13 odst. 2 zákona č. 98/1987 Sb.). K prokázání, že i v roce 1993 a dále skutečně vykonával zaměstnání v hornictví v I.AA pracovní kategorii, dále předložil „Oznámení o přiznání ZPH – útlumového“ vydané zaměstnavatelem J. I. d. H., s.p., které podle jeho názoru potvrzuje, že mu byl přiznán zvláštní příspěvek podle zákona č. 98/1987 Sb., ve znění zákona č. 160/1989 Sb. na dobu 36 měsíců. Z tohoto potvrzení vyplývá, že žalobce skutečně odpracoval více než 15 let v zaměstnání v hornictví I.AA pracovní kategorii a toto zaměstnání ukončil dne 9. 5. 1994 z důvodu provádění útlumového programu. K prokázání odpracování směn v zaměstnání v hornictví I. AA pracovní kategorie pro účely nařízení vlády č. 363/2009 Sb. předložil k žádosti o zvýšení důchodu rovněž čestná prohlášení své osoby a bývalých kolegů ze šachty, a to svědků F. F., E. S., Ing. J. N., kteří potvrzují, že žalobce v roce 1993 i v roce 1994 do ukončení pracovního poměru vykonával výhradně práci horníka elektromontéra v podzemí hlubinného dolu.

Podle názoru žalobce žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí postupovala v příkrém rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu v Brně vydaného pod sp. zn. 4 Ads 132/2012, který se zbýval skutkově shodným případem jeho bývalého kolegy F. V., kde Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že v případě, kdy zaměstnavatel není schopen vydat příslušné potvrzení podle nařízení vlády, lze prokázat výkon práce v I.AA pracovní kategorii i jinými důkazy, a to svědeckými výpověďmi podporovanými v tomto případě i rozhodnutím o přiznání útlumového zvláštního příspěvku. Stejný právní názor Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku jiného bývalého kolegy J. K. v rozsudku vydaném pod sp. zn. 2 Ads 94/2014 – 26. Z uvedených důvodů je žalobce přesvědčen, že splnil podmínky ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády a získal před 1. 1. 2009 více než 3300 směn v hornictví I.AA pracovní kategorie. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná shrnula zjištěný skutkový stav věci a vyložila právní úpravu obsaženou v nařízení vlády č. 363/2009 Sb., přičemž zopakovala své závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. Žalobci podle jejího názoru chybí ke splnění podmínky ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) nařízení 198 směn. Vzhledem k tomu žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) s tím, že ve věci nařídil jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Při jednání nařízeném na den 19. 7. 2016, konaném za osobní účasti žalobce a zástupkyně žalované, krajský soud zejména shrnul obsah soudního a správního spisu. Ze správního spisu krajský soud konstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí ze dne 11. 11. 2014, v němž se výslovně uvádí, že sdělení D. s.p. o tom, že žalobcem odpracované směny nelze považovat za tzv. odfárané směny, zpochybňuje i čestná prohlášení svědků, neboť ti osvědčují, že žalobce v době od 1. 1. 1993 do 9. 5. 1994, že vykonával výhradně práci horníka dělníka a důlního elektromontéra. Ani v případě svědků tak nebylo prokázáno, že by sami v době od 1. 1. 1993 do 9. 5. 1994 vykonávali u zaměstnavatele zaměstnání se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, a proto nemohou tuto skutečnost hodnověrně osvědčit ani v případě žalobce. Dále pak správní spis obsahuje sdělení D. s.p., odštěpný závod G. ze dne 4. 7. 2014, 7. 10. 2014 a ze dne 20. 2. 2015, podle nichž žádné záznamy o odpracovaných směnách po 31. 12. 1992 tato organizace již nevede, kromě evidenčních listů a mzdových listů. Podle záznamů na mzdových listech žalobce odpracoval v roce 1993 celkem 205 směn a v roce 1994 celkem 92,5 směny. Jedná se o směn odpracované celkem za uvedené období, neboť organizace nemá žádné záznamy, které by prokazovaly, že tyto směny byly odpracované v podzemí (tzv. „odfárané“). Podle oznámení o přiznání útlumového příspěvku a mzdových listů vystaveného na jméno M. B. dne 20. 5. 1994 byl žalobce v zaměstnání v I. AA pracovní kategorii v hornictví nad 15 let a dnem 10. 5. 1994 mu vznikl nárok na zvláštní příspěvek horníkům ve výši 1900 Kč měsíčně. Z evidenčních listů doby pojištění žalobce vyplývá, že žalobce odpracoval jako horník v J. l. d. 365 dnů v roce 1993 a v roce 1994 jen 129 dnů, přičemž tato doba již nebyla hodnocena jako preferovaná doba pojištění. Sám žalobce založil do správního spisu čestné prohlášení ze dne 24. 2. 2014, v němž je uvedeno, že čestně prohlašuje, že v průběhu doby od 1. 1. 1993 do 9. 5. 1994 jako zaměstnanec J. l. d. s.p. vykonával výhradně práci horníka dělníka a důlního elektromontéra se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinném dole D. 1.M. D., a že všechny evidované směny v roce 1993 až 1994 odpracoval v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinném dole. Toto prohlášení je doloženo ověřenými čestnými prohlášeními bývalých spolupracovníků žalobce Ing J. N. (nar.), přímého nadřízeného žalobce – mistra elektroúdržby v dole), dále F. F. (nar.) a E. S. (nar.). Z přiložených kopií evidenčních listů jmenovaných spolupracovníků je patrné, že všichni byli v inkriminované období zaměstnanci J. l. d., s.p. Jelikož účastníci nenavrhli provedení žádných dalších důkazů nad rámec obsahu správního spisu, krajský soud již další dokazování neprováděl a po slyšení závěrečných návrhů jednání přerušil za účelem vyhlášení rozsudku.

Krajský soud po důkladném právním posouzení věci shledal, že žaloba **je důvodná**, přičemž byl veden následující právní úvahou.

Citované nařízení se podle ustanovení § 1 vztahuje na osoby, které

a) vykonávaly před 1. lednem 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem) zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, (dále jen „zaměstnání v hornictví“),

b) odpracovaly před 1. lednem 2009 v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 300 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 2 200 směn, nebo, pokud výkon zaměstnání v hornictví skončily z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice,

odpracovaly před 1. lednem 2009 v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 081 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 1 981 směn. Počet těchto odpracovaných směn za dobu před 1. lednem 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hornictví se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru; za dobu po 31. prosinci 1992 se za odpracovanou směnu považuje každá směna, v níž osoba uvedená v písmenu a) po převážnou část vykonávala podle potvrzení vydaného podle § 4 zaměstnání v hornictví, a

c) nesplnily podmínky uvedené v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, pro stanovení důchodového věku 55 let..

Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) citovaného nařízení v rozhodném znění platilo, že *„Byly-li podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 2 splněny před 1. červencem 2010 a starobní důchod byl před tímto dnem přiznán, vypočte se na žádost procentní výměra starobního důchodu znovu tak, jako kdyby byl důchodový věk stanoven podle § 2, a při zvýšení procentní výměry tohoto důchodu se postupuje obdobně podle čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce; starobní důchod se přitom zvýší nejdříve od splátky důchodu splatné po 30. červnu 2010“.*

Podle ustanovení § 4 téhož nařízení platí, že zaměstnavatelé, u nichž byly v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 2008 zaměstnány osoby vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet směn odpracovaných v zaměstnání v hornictví na žádost těchto osob, a to na tiskopisu vydaném Českou správou sociálního zabezpečení.

Krajský soud vycházel z citované právní úpravy, která je dotvářena konzistentní judikaturou správních soudů, zejm. Nejvyššího správního soudu. Z hlediska skutkového stavu krajský soud vycházel ze shromážděného spisového materiálu žalované, který nebyl při nařízeném jednání doplňován o další dokazování. Krajský soud dospěl k závěru, že na základě spisového materiálu nebylo možné dospět ke skutkovému závěru, který je prezentován v napadeném rozhodnutí, že žalobce neprokázal odpracování celkem aspoň 3 300 směn v zaměstnání v hornictví před 1. lednem 2009. Hlavní důvod spočívá v nesprávném hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve věci, neboť žalobce v předcházejícím řízení předložil tři čestná prohlášení svých bývalých spolupracovníků. Žalovaná je v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí vyhodnotila jako nevěrohodná, a to pouze na základě vyjádření D. s.p. o tom, že potvrzení o směnách odpracovaných nevypovídá nic o tom, zda tyto směny byly odfárané. Tomuto úsudku lze v prvé řadě vytknout to, že jakkoliv se citované vyjádření nástupnické organizace D. s.p. vztahovalo pouze k osobě žalobce, žalovaná vztáhla tento poznatek i na osoby svědků, kteří podali čestná prohlášení, že žalobce odpracoval období od 1. 1. 1993 do 9. 5. 1994, s tím, že ani evidenční listy těchto zaměstnanců J. l. d. nepotvrzují, že by pracovali v inkriminovaném období v hlubinném dole (tzn. v podzemí). Krajský soud se s tímto závěrem zásadně neztotožňuje, neboť nevyplývá z podkladů, které jsou založeny ve spisu. Jestliže je totiž z právní úpravy (hodnocení preferovaných pracovních kategorií bylo zrušeno ke dni 31. 12. 1992 a poté již nebyly pracovní kategorie v evidenčních listech zaznamenávány), jakož i z konkrétních skutkových okolností patrné, že směny odpracované v podzemí v hlubinném dole již nebyly pro účely důchodového zabezpečení zaměstnavatelem evidovány a nelze je tak přesně zjistit, nemůže žalovaná postupovat tak, že v důsledku této obecně známé skutečnosti znevěrohodní čestná prohlášení tří osob, která shodně vypovídají o dokazované skutkové otázce. Pokud žalovaná nepovažovala uvedená čestná prohlášení za

věrohodná, měla podniknout další procesní kroky k náležitému zjištění skutkového stavu věci (zejm. výsledkem těchto svědků). Pouze na základě dnes již nedohledatelných údajů o tom, zda spolu skutečně žalobce a jmenovaní svědci pracovali v hlubinných dolech, není možné odmítnout skutková zjištění, která jsou opřena o tato svědecká prohlášení, když navíc kupř. svědek Ing. Němeček výslovně uvedl, že byl přímým nadřízeným žalobce coby mistra elektroúdržby v hlubinných dolech. Samotnou důvěryhodností těchto osob, z níž by bylo možno usuzovat na věrohodnost jejich svědeckých čestných prohlášení, se žalovaná konkrétně nezabývala. Vada v postupu žalované spočívá tedy jak v hodnocení podkladů založených ve spisu, tak i v tom, že neprovedla případné další možné důkazy ke zodpovězení klíčové skutkové otázky posuzované věci. Takový postup žalované představuje vadu řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Dále se krajský soud neztotožnil s interpretací ustanovení § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., z níž žalovaná vycházela při posuzování svých procesních možností. Podle tohoto ustanovení platí, že k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Krajský soud poukazuje na výklad tohoto ustanovení podaný v obdobné věci Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č.j. 4 Ads 132/2012 – 30, přístupný na www.nssoud.cz (bod 18 odůvodnění) „... je možné na základě čestného prohlášení žadatele o důchod a dalších minimálně 2 svědků ve spojení s dalšími důkazními prostředky prokazovat nejen dobu pojištění, ale i druh práce a její zařazení do příslušné pracovní kategorie. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s tím, že v posuzované věci byla čestná prohlášení odmítnuta s odkazem na to, že měla být uplatněna stěžovatelem u jeho bývalého zaměstnavatele. Nejvyšší správní soud naopak dospívá k tomu závěru, že § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. upravuje pouze to, že zaměstnavatelé mají vydávat příslušná potvrzení o zaměstnání v hornictví v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 2008. V souladu s ustanovením § 107 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je tímto nařízením pouze uložena zaměstnavatelům povinnost vystavovat potvrzení, jeho formulace však neodůvodňuje závěr, že toto potvrzení je jediný možný a přijatelný důkazní prostředek. Citovaný předpis by totiž musel stanovit, že příslušné doby zaměstnání se prokazují pouze potvrzeními vydanými těmito zaměstnavateli.“ Žalovaná se tedy dopustila nesprávného výkladu procesní normy, důsledkem čehož se zatížila své rozhodnutí výše uvedenou procesní vadou. Krajský soud pouze dodává, že citovaný výklad byl potvrzen i dalšími rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, zejm. žalobcem odkazovaným rozsudkem ze dne 23. 7. 2014, č.j. 2 Ads 94/2014-26. Krajský soud se s tímto výkladem zcela ztotožňuje a dodává, že v dané procesní situaci v předmětné věci bylo úkolem žalované, pokud chtěla podrobit dalšímu dokazování zjištění plynoucí z předložených čestných prohlášení žalobce a jeho bývalých spolupracovníků, provést výslech těchto osob jako svědků ve smyslu subsidiárně použitelné úpravy v § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Citovaná zvláštní procesní úprava obsažená v zákoně č. 582/1991 Sb. takový postup nevylučuje.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované trpí vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., a proto je zrušil, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto výrokem II tohoto rozsudku tak, že se náhrada nákladů nepřiznává žádnému z účastníků řízení. Žalobce byl v řízení úspěšný, avšak

přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval a ani ze spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady v řízení vznikly. Proto mu krajský soud žádnou náhradu nákladů nepřiznal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalovaná nebyla v řízení úspěšná a nemá za žádných okolností právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková